

تیم ملی
امیر اسدی

در روزی که تیم ملی برای ششمین بار به جام جهانی صعود کرد، اتفاقات مختلفی رخ داد که بعضی‌های‌شان از چشم‌ها دور ماندند یا به آنها مثل بقیه پرداخته نشد. این صفحه مربوط به همین سوره هاست؛ سوره‌هایی مهم که در جشن صعود چندان مورد توجه قرار نگرفتند یا اگر هم گرفتند نیاز بود بیشتر دیده شوند. از جمله بوسه امیر عابدزاده بر دستان پدر یا اتفاقاتی که برای مهدی طارمی رخ داد و همچنین سومین صعودی که کریم انصاری فرد و علیرضا جهانبخش جشن گرفتند. این ماجراها را مرور می‌کنیم و نگاه متفاوتی به وقایع روز پنجشنبه می‌اندازیم.

آقا کریم

پرنش و مؤثر اما دور از دوربین

کریم باقری همیشه نشان داده که اهل شواف نیست و همیشه تلاش می‌کند کار خود را به دور از حواشی و به بهترین شکل ممکن انجام بدهد. تماشای تصویر او در شرایطی که تمام بازیکنان و اعضای کادرفنی مشغول شادی بودند، در نوع خود جالب توجه بود. آقا کریم گوشه‌ای ایستاده بود و فقط تماشا می‌کرد و البته احتمالا به این فکر می‌کرد که تیم ملی چه مسیر دشواری را برای رسیدن به این جشن طی کرده است. از اتفاقاتی که در بحرین رخ داد تا ماجرای مهدی طارمی و حسین کنعانی زادگان، همه و همه یک مدیریت ویژه را می‌خواست تا حاشیه خاصی برای تیم ملی ایجاد نشود. آقا کریم همه این مسائل را در اردو حل کرد و البته هیچگاه آقای دوربینی نبود. او قطعا یکی از عناصر اصلی صعود تیم ملی به جام جهانی ۲۰۲۲ بود. کسی که عادت ندارد تلاش خود را در برق و کرنا کند و فقط هنگام شادی کنار تیم باشد. این رفتارها است که باقری را از بقیه متمایز کرده و از او یک چهره ویژه ساخته است.

جشن نامنظم
بیچاره حنجره جهانبخش

با توجه به اینکه تیم ملی ایران برای صعود به جام جهانی تنها یک پیروزی خانگی می‌خواست و البته عراق هم با تمام قوا در زمین حاضر نشده بود، قریب به اتفاق مسئولین، بازیکنان و مردم می‌دانستند که به احتمال فراوان و برای سومین دوره متوالی راهی جام جهانی می‌شویم. به همین منظور انتظار می‌رفت برای برگزاری جشن صعود برنامه‌های ویژه‌ای در دستور کار قرار بگیرد اما هر چقدر منتظر نشستیم، تصویر خاص و جالبی ندیدیم. بی‌انضباطی حرف اول و آخر را در این جشن می‌زد و انگار نه انگار مسئولان باید با برنامه جلو می‌رفتند و مراحل برگزاری یک جشن مهم را قدم به قدم پیش می‌بردند. کار به جایی رسیده بود که علیرضا جهانبخش مدام خطاب به بازیکنان فریاد می‌زد بیا بید اینور یا بروید آما. او می‌خواست بازیکنان را برای شادی به سمت سکوها ببرد آما. آیا وظیفه او این بود یا باید برنامه‌ریزی در این زمینه انجام می‌شد؟ نگران حنجره جهانبخش هم هستیم.

شادی
اسکوچیچ
بعد از صعود،
جالب و البته
گناه آمیز بود

پدر در کنار پسر. هر دو روز صعود ایران به جام‌های جهانی ۱۹۹۸ و ۲۰۲۲ درون دروازه ایستادند

عراق پرسپولیسی داشت
ایران استقلالی نداشت

بشار رسن یکی از بازیکنان ثابت تیم ملی عراق مقابل ایران بود. او را از سایر بازیکنان عراق بیشتر می‌شناختیم. هافبک ۲۲ ساله‌ای که تلاش می‌کرد در مرکز زمین برای مهاجمان موقعیت بسازد و آنها را با دروازه ایران تک به تک کند. این اتفاق را اما زیاد در زمین ندیدیم. رسن که سابقه سال‌ها بازی برای پرسپولیس را در کارنامه داشت، هم لحظه ورود به ایران با استقبال هواداران مواجه شد و هم در ورزشگاه آزادی. حضور او موجب شد تا کاری‌هایی نیز در فضای مجازی انجام شود. یکی از کری‌ها اما مربوط می‌شد به ترکیب تیم‌های ملی ایران و عراق. نوشته بودند حتی عراق هم یک پرسپولیسی در ترکیب خود داشت اما ایران بازیکنی از استقلال در زمین نداشت. این مسأله یکی از سوره‌هایی بود که کمتر مورد توجه قرار گرفت و کسی هم به آن فکر نکرد که چرا اسکوچیچ از استقلالی‌ها در ترکیب استفاده نکرده است.

کار خوب کایتان‌ها؛
جای غایبان پر شد

شیوع ویروس کرونا - از نوع امیکرون - و ابتلای چند بازیکن تیم ملی باعث شد تا ایران با تمام قوا به مصاف عراق نرود. از جمله این بازیکنان که نقشی کلیدی در صعود تیم ملی نیز ایفا کردند، سردار آزمون، احسان حاجی‌صفی و احمد نوراللهی بودند. این دوازده دور برای بازیکنان تیم ملی آرزوی موفقیت کردند و البته جواب جالبی هم شنیدند. علیرضا جهانبخش و کریم انصاری فرد به نمایندگی از سایر بازیکنان لیست غایبان و آنها یکی که برای صعود تلاش کرده بودند را در اینستاگرام منتشر کردند تا آنها نیز قدر دانی شود. مجید حسینی، مهدی قایدی، علی کریمی، مرتضی پورعلی‌گنجی و اللهیار صیادمنش بازیکنان دیگری بودند که به بهانه‌های مختلف که اصلی‌ترین آنها کرونا بود، نتوانستند در جشن صعود حاضر باشند.

از خودگذشتگی طارمی
برای دومین گل صعود

خلی سخت است که شما دو روز در برف ترکیه بمانید، با انواع و اقسام مشکلات سروکله بزنید و بعد از طی کردن مسیری طولانی و زمینی به آنتالیا برسید و با پروازی سخت راهی ایران شوید و صبح روز بازی با عراق به تهران برسید. شاید اگر هر بازیکن دیگری غیر از مهدی طارمی بود، هرگز نمی‌توانست حتی به عنوان بازیکن ذخیره در ترکیب تیم ملی قرار بگیرد اما مهاجم پرتو، تمام سختی‌های حضور میان یازده بازیکن اصلی را به جان خرید. او به درواگان اسکوچیچ اعلام کرد که در صورت صلاحدید می‌تواند حتی با وجود خستگی فراوان در ترکیب اصلی بازی کند. همین اتفاق هم افتاد و ما مهدی طارمی را برابر عراق مثل همیشه سرحال و قیفا دیدیم. او برای دومین دوره متوالی، گل صعود ایران به جام جهانی را زد. در مقدماتی جام جهانی ۲۰۱۸ برابر ازبکستان و این بار مقابل عراق. این از خودگذشتگی طارمی را فراموش نخواهیم کرد. بخصوص در روزهایی که تیم ملی به او نیاز داشت و مهاجمی چون سردار آزمون را هم در اختیار نداشتیم.

از انگلیس تا ایران؛
قدوس چه روزی فیکس بود؟

سامان قدوس چه در زمان مربیگری کارلوس کی‌روش و چه حالا که درواگان اسکوچیچ هدایت تیم ملی را بر عهده دارد، هرگز به عنوان بازیکن ثابت و برای چند بازی پیاپی وارد زمین نشده است. قدوس هر از چندگاهی که تیم ملی به مشکل می‌خورد و یا تغییر سیستم می‌دهد، مورد اعتماد قرار می‌گیرد که این برایش چندان قابل قبول نیست. برآورد به غیبت بازیکنانی نظیر احمد نوراللهی و احسان حاجی‌صفی در خط میانی، این بار نوبت به سامان رسید تا به یکی از یازده بازیکن ثابت تیم ملی تبدیل شود. او همراه با سعید عزت‌اللهی و وحید امیری ملوک خط میانی تیم ملی را تشکیل داد و یک بار هم می‌توانست دروازه عراق را باز کند که ضربه‌اش از کنار دروازه به بیرون رفت. قدوس در چه روزی به ترکیب اصلی رسید؛ روز صعود تیم ملی و جشنی که بعد از آن برگزار شد. شاید این سرآغازی باشد تا اسکوچیچ از وجود این بازیکن بیشتر در ترکیب تیم ملی بهره بگیرد؛ البته فقط شاید.

سوت ششم
از استرالیا تا قطر

تیم ملی ششمین صعود به جام جهانی را مقابل عراق جشن گرفت. در این مسیر تا امروز شش دور برای ایران سوت زده‌اند که دو تا از آنها اروپایی بوده‌اند و باقی آسیایی. اولین بار در بازی ایران - استرالیا که منجر به صعود ایران به جام جهانی ۱۹۷۸ شد، میشل کتابچیان قضاوت بازی را بر عهده داشت. ۲۰ سال بعد دوباره در بازی ایران - استرالیا ساندرو پیل مجاری بود که دیدار حساس دو تیم را سوت زد. برای صعود به جام جهانی ۲۰۰۶ و در بازی ایران - بحرین، وونگ جون چول از کره جنوبی داور بازی بود که با گل محمد نصرتی توانستیم به جام جهانی صعود کنیم. در سال ۲۰۱۴ و آن بازی جذاب در سنول کره جنوبی هم تا‌هایی از چنین قضاوت دیدار دو تیم را بر عهده داشت. دیدار ایران - ازبکستان که منجر به صعود تیم ملی به جام جهانی ۲۰۱۸ شد را حمد ابوبکر از عمان قضاوت کرد و این بار هم نوبت به کریستوفر جیمزبیت استرالیایی رسید تا با سوت خود، ایران را به جام جهانی ۲۰۲۲ قطر بفرستد.

قلی در آغوش مادر؛
فدات ششم برسم

علی قلی‌زاده بدون شک یکی از مهم‌ترین بازیکنان تیم ملی ایران در مسیر صعود به جام جهانی ۲۰۲۲ بود. هافبک تکنیکی شارلروا در بازی‌های سه، چهار فصلی است راهی اروپا شده و آنجا هم توانسته پرچم ایران را بالا نگه دارد. بازیکنان تیم ملی در روزی که جشن صعود خود را همراه با گروهی از تماشاگران زن برگزار کردند، با اتفاقات جالبی مواجه شدند. به عنوان نمونه مسئولان با نواز زردی پیست تارتان منتهی به سکوهایی زنان را بستند تا بازیکنان بتوانند جلوتر بروند و از همان داخل چمن به ابراز احساسات این هواداران پاسخ بدهند. علی قلی‌زاده اما به یکباره از سایر بازیکنان جدا شد، سمت سکوها رفت و همه را متعجب کرد. او روی سکو مادرش را دیده بود و البته خواهرش نیز برای تماشای بازی به ورزشگاه آمده بودند. قلی‌زاده سمت مادرش رفت، او را به آغوش کشید و شادی‌اش را با او تقسیم کرد. واکنش مادر قلی‌زاده هم جالب بود؛ «فدات ششم من؛ پسر».

حرکت زیبای امیر به اندازه جشن صعود باز تاب داشت

بوسه بر دستانی پرافتخار

بوسه امیر عابدزاده بر دست پدر. این مهم‌ترین سوره بازی ایران و عراق، حتی مهم‌تر از جشن صعود تیم ملی به جام جهانی ۲۰۲۲ بود. این تصویر حتی بیشتر از باقی تصاویر جشن در فضای مجازی بازتاب داشت و مورد توجه قرار گرفت. احمد رضا عابدزاده ۲۴ سال قبل و در روز بازی تاریخی ایران و استرالیا دروازه ایرانستان و نقشی اساسی در به وجود آمدن حماسه ملیون ایفا کرد. حالا امیر که از دوران بازی پدرش، همراه او به ورزشگاه می‌آمد، ۲۴ سال بعد درون دروازه تیم ملی ایران ایستاد و بعد از کلین شیت مقابل عراق، شادی‌اش را به شکل جالبی با احمد رضا عابدزاده تقسیم کرد. تا جایی که برزگانی نظیر محمد خاکیور هم با نوشته‌ای به تمجید از امیر پرداختند و او را بابت انجام این کار تحسین کردند.

امیر که از بازی قبل برابر سوریه به دروازه‌بان اصلی تیم ملی بدل شد، برابر عراق هم نشان داد که اصول فنی دروازه‌بانی را می‌داند و می‌تواند خیال درواگان اسکوچیچ را در دیدارهای آینده آسوده کند. تیخرا و به بازی باپ. خروج‌های بی‌نقص و همچنین تسلطی که روی مدافعان دارد، همه و همه امیر عابدزاده را به یک دروازه‌بان مورد اطمینان تبدیل کرده‌اند. او بعد از پایان بازی، وقتی پدرش را روی چمن ورزشگاه آزادی

دید، سمت او دوید، دست او را گرفت و به آن بوسه‌ای زد. بوسه برای افتخاری که به دست آورده و با پدرش تقسیم کرده است. بوسه برای تشکر از زحمات پدری که برای پیشرفت امیر سنگ تمام گذاشته و یکی از دلایل موفقیت او بوده است. عابدزاده‌ها که از دو نسل متفاوت در تیم ملی درخشیده‌اند، حالا شبیه پیترا شامایکل و فرزندش کسپر، می‌توانند به الگویی جهانی تبدیل شوند، مرزها را کنار بزنند و بیشتر از این هم مورد توجه قرار بگیرند. بخصوص که هر دو در دو صعود تاریخی درون دروازه تیم ملی ایستاده و احتمالا جزو معدود پدر و پسرهایی هم خواهند بود که در جام جهانی به میدان رفته‌اند. این افتخاراتی است که خاندان عابدزاده در تیم ملی به دست آورده و می‌توانند تا سال‌ها به آن ببالند. هر دو محبوبیت ویژه‌ای نزد هواداران دارند و این یکی از انگیزه‌های اصلی‌شان برای رسیدن به قله‌های افتخار است. ضرب المثل «پسر کو ندارد نشان از پدر» در مورد امیر عابدزاده صدق می‌کند. او پله‌های ترقی را آهسته و پیوسته و همچنین بدون حاشیه طی کرده و حالا به نقطه‌ای رسیده که مثل پدرش در تیم ملی می‌درخشد. درخششی همراه با احترام به عقایی که موهایی خود را در مسیر کسب افتخار برای فوتبال ایران سفید کرده است.

شب واقعه

10 سوره
از پنجشنبه
تاریخی